

tjeneste, og dette var en uafviselig Betingelse for, at en Straffelov dengang skulde kunne blive gennemført. Folkethingets Flertal sluttede sig dengang til Krigsminister Gaffners Forslag, idet man dog foreløbig stillede sig paa det Standpunkt, at man vilde istædetfor Bindestraffen ved Hæren ogsaa ved Hæren indføre Bøiestrafpen som ekstraordinær Straf; man gif derimod ind paa Efter-tjenesten. Men jeg skal bemærke, at under For-handlingerne dengang i Folkethingets Udvalg op-stillede der forskellige andre Forbringinger til en Ordning af Straffeloven, som havde en mere al-midelig social og politisk Betydning, Ændringer til §§ 136 og 162 i den Retning, som de nu foreligge, og som man fatte en væsentlig Pris paa at føre igjennem. Det skete, men Krigs-minister Gaffner opstillede til 3die Behandling sit Forslag i det Væsentlige i alle Punkter uforandret, som han havde forelagt det, og gjorde det til Betingelse for at føre en Straffelov igjennem, at man vilde følge ham, altsaa, at man paa de fleste Punkter vilde fravige ethvert Fremskridt fremfor den bestaaende Ordning, at man vilde lade den arbitrære Straffemyndighed være ufor-andret ubeskaaren, at man vilde lade Bindestraffen indføre som ekstraordinær Straf ved Hæren, at man vilde lade Bøiestrafpen bestaa ved Flaaden, og at man vilde lade Eftertjenesten fuldt virke efter 5 Dages Fængsel. Og saa stor Vægt lagde man dengang fra Flertallets Side paa Gjennem-førelsen af en ny Straffelov, at der — jeg gjen-tager det — forelaa et Tilfald her fra Folke-thinget ved 3die Behandling om, at, dersom Krigs-ministerens skulde kunne føre Loven tilbage fra Landstinget hertil i den Stikelse, som han kræ-vede ved 3die Behandling, vilde han her kunne vente Thingets Tilslutning.

Nu foreligger der et Forslag, der er af et Indhold, som jeg haaber, at ærede Medlemmer ialtsald have gjort sig bekendte med — jeg til-staar, at der er kommet Udtalelser, som vidne om det Modsatte —, og forsaavidt ærede Medlemmer virkelig have gjort sig bekendte med dets Ind-hold, tror jeg, det er umuligt at benegte, at det er et Forslag, der er et ikke uvæsentligt Frem-skridt fra ethvert af de tidligere her foreliggende Straffelovforslag og det navnlig, for at jeg skal fremsætte et Hovedpunkt, derved at den i ganske overordentlig Grad saavel for Hæren som for de Bærnepligtige besværlige Bestemmelse om Efter-tjeneste i § 32 er opgiven, hvad jeg tillægger den allerførste Vægt, medens der paa den anden Side er givet en Udgang til at fjerne enkelte Individier, som det kun kan være saavel i Hærens som i de Bærnepligtiges Interesse at blive fri for. Ved Siden deraf er det, som man vandt paa den saakaldte politiske Paragraf i 1876—77, opretholdt. Svab man ikke kunde i 1876—77 mod Krigsministerens Modstand, er nu stet med Hensyn til den nuvæ-rende § 199, der omhandler den arbitrære Straffe-

myndighed, idet der er stet en ikke uvæsentlig Indskrænkning i den, hvilket jeg tilstaar, at jeg ikke tillægger saa stor Betydning; men jeg veed, at ærede Medlemmer gjøre det. Der er end-videre, og det lægger jeg større Vægt paa, stet væsentlige Indskrænkninger i Anvendelsen af Di-sciplinarmidler ogsaa i de lavere Befalingsmænds Hænder, og der er fastsat Regler, som jeg haaber, skulle vise sig gavnlige for hele Landen og Lønen ved Hæren. Derved dette ere de Indrømmelser, der ere stete fra Folkethingets Flertals foreløbige Standpunkt i 1876—77, for det Første den, at man har indrømmet Hjelpepligten, vel at mærke en Indrømmelse paa et Punkt, som vi Alle have maattet vide ikke kunde fastholdes og ikke dengang vilde være blevet fastholdt, og dernæst Udgang til An-vendelse af Bøiestrafpen iland, ikke blot ved Fla-aden, men ogsaa ved Hæren. Idet man maa er-kende, at som Princip vil man ikke kunne mod-sætte sig denne Straf, naar man overhovedet virker hen til dens Anvendelse indenfor Krigs-magtens Omraade, saa er dette en Ting, vi Alle kunne være enige om, at, skal der velges en Straf, som kan have den Betydning som fort-varig intensiv Straf at kunne træde istædetfor Fængsel paa Vand og Brød, er Bøiestrafpen af den Natur, at den under ingen Omstændigheder kan være skadelig, farlig eller nedbrydende for den Paagjældendes Helbred. — Saaledes stiller Forholdet sig i Sammenligning med den bestaaende Ordning og i Sammenligning med samtlige tidligere foreliggende Forslag. Jeg beder ærede Medlemmer nøie lægge Mærke dertil og ikke glemme det og saa tænke over, hvorvidt der nu skulde være Grund til at reise Modstand mod et For-slag, der, naar man rolig vil overveie Sagen, er bedre end ethvert Forslag, der tidligere har fore-ligget, og i alt Fald bedre end ethvert Forslag, som der tidligere har været nogenomhelst Udset til at faae gennemført. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale det høie Thing at stemme for Flertallets Indstillinger.

Nøhr: Efter den Behandlingsmaade, dette Lovforslag og særlig Mindretallets Ændringsfor-slag og, jeg kan ogsaa gjerne sige, Mindretallet selv fik ved Sagens 2den Behandling, føler jeg ingen Fristelse til at komme nærmere ind paa de Udtalelser, der ere faldne fra den ærede Ordfører. Derved disse Udtalelser er jeg parat til at møde, hvor det skal være, og hævde min Stilling og mit Standpunkt, om det ogsaa ikke bliver tilladt i denne Sal. Jeg skal nu med et Par Ord berøre de Ændringer, vi have gjenoptaget. Det kunde maaske synes, at det var fuldkommen unyttigt at gjenoptage dem; men vi have alligevel fundet os foranledigede dertil for dog at gjøre Bort til at faae frem, hvad der efter vor Overbevisning er det Rigtige og til Gavn for Loven, og vi have desuden knyttet nogle subsidiaire Forslag dertil,